

ud til kommunerne, og så er det deres prioritering. Men nu viser det sig, at virkeligheden har indhentet regeringen, for den retorik kan man ikke fortsætte. Det kunne man måske gøre det første og det andet år, men når det nu viser sig, at der skal spares på både daginstitutionerne, folkeskolerne og ældreområdet, så er det jo lidt svært at sige: Jamen vi må bare lave en anden prioritering. Nu viser det sig faktisk, at kommunernes økonomi er så stram, at der ikke lader sig gøre andet end at fortsætte nedskæringerne.

Når man ser på den kommuneaftale, regeringen har lavet sammen med KL, er der afsat 350 mio. kr., og de dækker jo faktisk knap nok den demografiske udvikling, og derfor er der tale om deciderede nedskæringer i det kommunale serviceniveau. Der er sådan set ikke brug for de gode viljers ord, men der er brug for kontanter, og der er brug for øgede ressourcer i kommunerne, for at de kan blive i stand til at løfte de opgaver, som vi fra Folketingets side stiller kommunerne, og også i stand til at indfri de forventninger, borgerne berettiget kan have.

Af de kommunale budgetter, der nu er undervejs, kan vi se, at ca. 25 pct. af kommunerne allerede på forhånd har varslet nye besparelser på børneområdet og på ældreområdet. Det betyder, at vi vil se flere lukkedage, vi vil se kortere åbningstider, og det er sådan set ikke den udvikling, vi har behov for, hverken i forhold til børnefamiliernes situation eller i forhold til erhvervslivet, som skrider efter at have arbejdskraften fra morgen til aften. Men det er situationen med den økonomiske politik, som er blevet ført.

SF mener, at der er behov for, at vi investerer mere i vores fælles velfærd end i skattelettelser. Der er behov for øget kvalitet i den offentlige service frem for flere fladskærme og samtalekøkkener. Her vil jeg godt lige komme med en enkelt bemærkning til min gode kollega fra Venstre, hr. Peter Christensen, som gjorde meget ud af at snakke om sømandskab. Nu fremgik det desværre relativt tydeligt af den måde, hvorpå han brugte retorikken, at hr. Peter Christensen ikke er særlig velbevandret eller søerfaren. Man kan vel snarere sige, at hr. Peter Christensen elsker søen og drømmen om at sejle på de store have. Men der er altså en stor forskel på, at man har den drøm, og at ens eneste erfaring er at synge med på »I en lille båd, der gynger«.

Her ligger forskellen, for hvis man skal skære ind til benet af regeringens økonomiske politik og hr. Peter Christensens ord om zigzagkurs i

oppositionen, vil jeg bare sige, at regeringen i 2008 og 2009 samlet giver 9,5 mia. kr. ud til skattelettelser. Men der sidder nogle fornuftige embedsmænd i Finansministeriet og siger, at det er hamrende uansvarligt, og overbeviser finansministeren om, at vi nok må justere det lidt, men vi skal bare sørge for, at folk ikke tror, at vi tager skattelettelsen tilbage igen. Derfor gør man så det, at man laver et markant anlægsstop over for kommunerne og en særdeles stram økonomi over for kommunerne og regionerne og skærer ind til benet der, og så genindfører man Den Særlige Pensionsopsparing, og så er man lige vidt.

Så hvis der er noget, der skal kaldes zigzagkurs, er det vel rettelig den måde, regeringen fører sin økonomiske politik på. Vi siger åbent, at vi synes, det er hamrende uansvarligt i en tid, hvor den offentlige sektor lider, som den gør, at der skal lempes yderligere 5 mia. kr. ud i skattelettelser til de mest velstillede i samfundet.

KL 14:42

Skulle vi ikke, sådan som situationen er, vende det om og sige: Det er ikke rimeligt, og det er heller ikke ansvarligt; de penge flytter vi over, og så forsøger vi at rette op på de seneste 7 års systematiske forringelser af den offentlige service?

Det gør vi med vores finanslovsforslag. Vi ved godt, at det er sådan, at et øget offentligt forbrug – godt nok i modsætning til det, CEPOS forestiller sig, men sådan er det – giver en lidt mere ekspansiv udvikling, og derfor har vi også i vores finanslovsudspil lagt an til, at der opkræves flere penge, end der bliver brugt, for at sikre neutralitet i finanspolitikken.

Vi mener, at dér, hvor der skal prioriteres, er inden for en styrkelse af sundhedsområdet, ikke mindst det medicinske område, som lider voldsomt. Man kan bare bevæge sig ud på Hvidovre Hospital, så vil man opleve, at vi her i år 2008 efter 7 års højkonjunktur, hvor vi har haft alle muligheder for at investere, stadig væk har et hospital, hvor ældre syge patienter ligger på flersengsstuer uden mulighed for at komme på toiletet eller tage et bad på stuen, men skal vandre ud på gangen. Vi kan ganske enkelt ikke være bekendt i så rigt et samfund at have en prioritering, hvor man giver skattelettelser frem for at løse de opgaver, som trænger sig på.

Der skal fortsat massive investeringer til på trafikområdet, både i jernbanetrafikken og i cykelstier, sådan at vi får lettere ved at komme til og fra arbejde. Og så skal der set med vores øjne